

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA VII

DOMNIȚA LACULUI

Traducere din limba poloneză de
MIHAELA FISCUTEAN

Lacul era fermecat. Nu încăpea nicio îndoială. În primul rând, se întindea chiar lângă defileul văii bântuite Cwm Pwcca, o vale tainică, veșnic învăluită în ne-gură, faimoasă pentru vrăji și fenomene magice.

În al doilea rând, era suficient să-l privești.

De un albastru profund, intens și foarte limpede, luciul apei te ducea cu gândul la un safir lustruit. Era ca o oglindă atât de netedă, încât vârfurile masivului Y Wyddf răsfrânte în ea păreau mai frumoase decât în realitate. Dinspre lac adia o briză răco-roasă și înviorătoare, iar liniștea maiestuoasă nu era tulburată de nimic, nici măcar de pleoscăitul scos de vreun pește sau de țipătul vreunei păsări de apă.

Cavalerul a tresărit, impresionat. Dar, în loc să-și continue urcușul pe culme, și-a condus calul în jos, spre lac. Parcă ar fi fost atras de forța magnetică a unei vrăji dosite acolo jos, în abisul apei. Calul înainta cu băgare de seamă printre stâncile zdrobite, dând de înțeles prin fâșierile lui înăbușite că simțea și el o aură magică. După ce a coborât pe plajă, cavalerul a descălecat. Trăgându-și agale calul de căpăstru, s-a apropiat de malul apei, unde vâlurelele se jucau printre pietricelele colorate.

Armura i-a zăngănit când s-a așezat în genunchi. A luat apă în palmele făcute caș, sperîind puietul – peștișorii mărunți și vioi ca acele. A băut cu grijă, încet; apa rece ca gheața îi amorțea buzele și limba, îi săgeta dinții.

Când s-a aplecat din nou ca să-și cufunde mâinile în apă, i-a ajuns la urechi un zgomot rostogolit pe suprafața lacului. A ridicat capul. Calul a fornăit ca și cum ar fi confirmat că auzise și el.

Și-a ascuțit auzul. Nu, nu era o iluzie. Ceea ce-i ajungea la urechi era un cântec. Cânta o femeie. Mai degrabă, o fată.

Cavalerul, ca toți cavalerii, crescuse cu cântecele trubadurilor și poveștile cavalerilor, în care gemetele sau tânguirile unei fete erau momeli, în cele mai multe situații; cavalerii ademeniți de acestea cădeau, de obicei, într-o capcană. Deseori, mortală. Însă curiozitatea l-a biruit. La urma urmei, cavalerul abia împlinise nouăsprezece ani. Era foarte curajos și foarte nehibzuit. Era faimos pentru una și cunoscut pentru cealaltă.

A verificat dacă spada îi aluneca ușor din teacă, apoi și-a dus calul de căpăstru pe plajă, în direcția din care se auzea cântecul. N-a trebuit să meargă prea departe.

Țărmlul era presărat cu stânci mari, întunecate, lucioase, ce păreau jucăriile unor uriași, aruncate neglijent sau uitate după ce se jucaseră. Unele stânci erau cufundate în unde, înnegrite sub luciul transparent al lacului. Altele se șteau la suprafață și, spălate de val, arătau ca niște spinări de leviatan. Dar cele mai multe zăceau de-a lungul țărmului, între plajă și pădure. Îngropate parțial în nisip, puteai doar să-ți imaginezi cât de mari erau în întregime.

Cântecul auzit de cavaler venea chiar din spatele acestor stânci de pe țărm. Cât despre fata care cânta – nici urmă. A tras calul, ținându-l de frâu și de zăbală, ca să nu fornăie sau să pufnească.

Îmbrăcămintea fetei era întinsă pe una dintre stâncile cufundate în lac, plată ca o masă. Dezbrăcată, ea era cufundată în apă până la brâu și se spăla, stropind și cântând în același timp.

Cavalerul nu izbutea să deslușească însă cuvintele.

Nici nu era de mirare.

Și-ar fi pus capul rămășag că fata nu era un om în carne și oase. O dovedeau trupul zvelt, culoarea ciudată a părului și glasul ei. Era sigur că, dacă s-ar fi întors spre el, i-ar fi văzut ochii mari, în formă de migdale. Iar, dacă și-ar fi periat părul pe spate, i-ar fi văzut urechile cu vârfuri ascuțite.

Venea din Faërie. O zână. Una din Tylwyth Têg. Una dintre cele cărora pictorii și irlandezii le spuneau Daoine Sidhe, Omuleții din Deal. Una dintre cele cărora sașii le spuneau elfe.

Fata a încetat să cânte preț de o clipă, s-a cufundat până la gât, a pufnit, a scuipat și a înjurat strașnic. Cu toate acestea, faptul nu l-a tulburat pe cavaler. Zânele, după cum bine știa toată lumea, se pricepeau să înjure la fel ca oamenii. Adesea, mai vulgar decât bărbații. Și de multe ori înjurătura era premergătoare unor farse răutăcioase, pentru care zânelor li se dusesse buhul – de exemplu, unui om îi creștea nasul de ajungea cât un castravete sau i se micșora bărbăția până la dimensiunea unui bob de fasole.

Cavalerului nu-i surâdea nici prima, nici a doua situație. Tocmai se pregătea să se retragă discret, când deodată calul l-a dat de gol. Nu armăsarul lui, pe care-l ținea în frâu, căci el era calm și liniștit ca un șoarece. L-a dat de gol calul zânei, iapa neagră, pe care cavalerul nu o observase la început între stânci. Acum iapa neagră ca smoala râcăia pietrișul cu copita și necheza în semn de binețe. Armăsarul cavalerului a scuturat din cap și i-a răspuns politicos. Ecoul a răsunat pe suprafața apei.

Zâna a țâșnit din apă, înfățișându-se o clipă în fața cavalerului în toată splendoarea ei. S-a repezit spre stânca pe care îi stăteau hainele. Dar, în loc să-și ia cămașa și să se acopere cu sfială, elfa și-a înșfăcat spada și a smuls-o cu un șuierat din teacă, răsucind fierul cu o iscusință uimitoare. N-a durat mult și zâna s-a ghemuit, ascunzându-se în apă până la nas, și a scos la suprafață brațul ce ținea spada îndreptată spre necunoscut.

Cavalerul a clipit uluit, a slobozit frâiele și s-a așezat într-un genunchi pe nisipul umed, fără să stea prea mult pe gânduri, căci și-a dat seama cu cine avea de-a face.

– Salutare! s-a fâstăcit el, întinzându-și brațele. O mare onoare pentru mine... O mare cinste, Domnița Lacului. Primesc această spadă...

– Oare n-ai putea să te ridici și să te întorci? a rostit zâna cu gura deasupra apei. N-ai putea să nu te mai holbezi așa? Și să mă lași să mă îmbrac?

A ascultat-o.

A auzit-o cum ieși din apă plescăind, cum își scutură hainele, înjurând printre dinți și trăgându-le pe corpul umed. Se uita la iapa neagră cu roba netedă și strălucitoare ca pielea unei alunite. Era un cal pursânge și, fără îndoială, iute ca vântul. Fără doar și poate, fermecat. Provenea, cu siguranță, din Faërie, ca și stăpâna sa.

– Poți să te întorci.

– Domnița Lacului...

– Și să te prezinți.

– Sunt Galahad din Caer Benic. Cavalerul regelui Arthur, stăpânul castelului Kamelot, conducător al Țării de Vară, precum și al Dumnoniei, Dyfneintului, Powysului, Dyfedului...

– Dar Temeria? l-a întrerupt ea. Redania, Rivia, Aedirn? Nilfgaard? Numele acestea îți spun ceva?

– Nimic. N-am auzit niciodată de ele.

Fata a ridicat din umeri. În mână, în afară de spadă, își mai ținea ciubotele și o cămașă spălată și stoarsă.

– Mi-am închipuit eu. Și în ce zi a anului suntem astăzi?

– Este – a rămas cu gura căscată, buimăcit – a doua lună plină după Beltane, domniță...

– Ciri, a spus ea mecanic, răsucindu-și brațele pentru a-și aranja mai bine îmbrăcămintea pe pielea încă jilavă. Avea ochii mari și verzi și vorbea ciudat...

Instinctiv, și-a trecut mâna prin părul umed, iar cavalerului i-a scăpat un oftat de ușurare. Nu doar pentru că urechea ei era normală, de om, nici pe departe elfească. Obrazul îi era desfigurat de o cicatrice oribilă, imensă. Fusesse rănită. Dar cum se poate, oare, una ca asta – să fie rănită o zână?

I-a observat privirea nedumerită și a mijit ochii, încrețindu-și nasul.

– O cicatrice, așa este! s-a răstit cu accentul ei straniu. De ce ești atât de speriat? E chiar atât de ciudată o cicatrice pentru un cavaler? E chiar așa de hidoasă?

Cătinel, și-a dat jos armura de pe cap cu ambele mâini, trecându-și mâinile prin păr.

– Nu-i deloc ciudată pentru un cavaler, a spus el, cu o mândrie tinerească, scoțându-și la iveală propria rană abia cicatrizată, ce mergea de la tâmplă până la maxilar. Iar hidoase sunt numai cicatricile de onoare. Sunt Galahad, fiul lui Lancelot du Lac și al lui Elaine, fiica regelui Pelles, stăpân peste Caer Benic. Rana aceasta mi-a făcut-o Breunis Nemilosul, un asupritor al domnițelor, înainte de a-l doborâ într-un duel corect. Cu adevărat sunt demn să primesc din mâinile dumitale această spadă, o Domniță a Lacului...

– Poftim?

– Spada. Sunt gata s-o primesc.

– Ba nu. E spada mea. Nu las pe nimeni s-o atingă.

– Dar...

– Dar ce?

– Domnița Lacului de fiecare dată... De fiecare dată când iese din apă, dăruiește o spadă.

A tăcut ea o vreme și s-a gândit.

– Înțeleg, i-a spus în cele din urmă. Ei bine, câte bordeie, atâtea obiceiuri. Îmi pare rău, Galahad sau cine-oi mai fi tu, dar se pare că n-ai găsit domnița care trebuie. Nu dau nimic. Și nici nu las pe nimeni să-mi ia ceva. Să fie limpede din capul locului.

– Dar, cu siguranță, vii din Faërie, domniță, nu-i așa? a îndrăznit el.

– Vin, i-a spus ea după o clipă, iar ochii ei verzi păreau să privească abisul spațiului și al timpului. Vin din Rivia, din târgul cu același nume, întins pe malul lacului Loc Eskalott. Am venit aici cu barca. Era negură. Nu am văzut malul. N-am auzit-o decât pe Kelpie... Iapa care mă urma în galop.

Și-a întins cămașa umedă pe o stâncă. Iar cavalerul a oftat din nou, ușurat. Cămașa fusese spălată, dar nu prea bine. Mai avea pete de sânge.

– Curentul râului m-a adus aici, a continuat fata fără să-și dea seama de ceea ce observase el sau prefăcându-se că nu a băgat de seamă. Curentul râului și farmecul unicornului... Cum se numește acest lac?

– Nu știu, a recunoscut el. Sunt atâtea lacuri pe-aici, prin Gwynedd...

– Prin Gwynedd?

– Sigur. Acolo sunt munții Y Wyddf. Dacă traversezi pădurile, cu munții mereu în stânga, după două zile ajungi la Dinas Dinlleu și apoi la Caer Dathal. Cât despre râu... Cel mai apropiat râu este...

– Nu contează cum se numește râul cel mai apropiat. Ai ceva de mâncare, Galahad? Sunt lihnită de foame.

– De ce te uiți așa la mine? Ți-e teamă că o să dispar? Că o să-mi iau zborul prin văzduh cu pesmeții și cărnații tăi cu ienibahar? Nu te speria. În lumea din care vin eu, am făcut niște trăsnăi și mi-am cam dat soarta peste cap, așa că deocamdată n-am ce căuta pe-acolo. Așadar, o să stau pe la tine o vreme. Într-o lume în care noaptea te uiți pe cer în zadar după Dragon sau Șapte Capre. În care este a doua lună plină după Belleteyn, iar Belleteyn se pronunță Beltane. De ce te uiți așa la mine, te întreb?!

– Nu știam că zânele mănâncă.

– Zânele, magicienele și elfele. Toate mănâncă. Beau. Și așa mai departe.

– Poftim?

– Nu contează.

Cu cât o privea mai atent, cu atât își pierdea aura magică și devenea mai umană și mai normală, de-a dreptul banală, s-ar putea spune. Știa totuși că nu-i așa, că n-are cum să fie. La poalele munților Y Wyddf, prin preajma Cwm Pwcca, nu găsești fete banale, care să se scalde despuiate în lacurile alpine și care să-și

spele cămășile pătate de sânge. Oricum ar arăta fata, n-avea cum să fie o ființă pământeană. În ciuda acestui fapt, Galahad putea să privească liber, fără nicio teamă superstițioasă, părul ei cenușiu ca de șoarece, care strălucea, acum uscat, în șuvițe alb-argintii. Putea să-i privească de-acum mâinile delicate, nasul micuț și buzele albite, ținuta masculină, cu o croială bizară a stofei fine, țesute extrem de bătut. Putea să-i privească spada, cu o construcție și o ornamentație stranii, dar în niciun caz decorată de paradă. Putea să-i privească picioarele goale, acoperite cu nisip uscat de pe plajă.

– Ca să fie limpede, a spus ea, frecându-și un picior de celălalt, nu sunt o elfă. Ci o magiciană, adică o zână... cam neobișnuită. Eh, poate că nu sunt deloc.

– Îmi pare sincer rău.

– De ce îți pare rău?

– Umblă vorba..., a spus bâlbâindu-se și înroșindu-se. Umblă vorba că zânele, atunci când le iese în cale vreun tânăr, îl duc în Elfland, iar acolo..., sub o tufă de alun, pe un covor de mușchi, îi arată...

– Înțeleg, i-a aruncat ea o privire fugară, după care a mușcat din cărnăț. Ce să-ți spun despre Țara Elfilor? I-a întrebat ea înghițind. Am fugit de acolo cu ceva timp în urmă și nu mă prea zoresc să mă întorc. Cât despre covorul de mușchi..., serios, Galahad, n-ai dat peste domnița potrivită, de care ai tu nevoie. În orice caz, îți mulțumesc foarte mult pentru bunele intenții.

– Domniță! N-am vrut să te jignesc...

– Lasă, nu te dezvinovăți.

– Totul e din cauza frumuseții dumitale fermecătoare, a mormăit el.

– Mulțumesc din nou. Dar asta tot nu schimbă nimic.

Au rămas tăcuți un răstimp. Era cald. Soarele aflat la zenit încălzea plăcut pietrele. O adiere ușoară încrețea luciul lacului.

– De unde și până unde..., a rostit Galahad deodată cu o voce stranie, exaltată. De unde și până unde o suliță cu lama plină de sânge? De unde și până unde s-a ales regele cu coapsa străpunsă?

De unde și până unde o domniță în alb ducând graalul pe un platou argintiu... *meni și cărți*

- Și, în afară de asta, te simți bine? l-a întrerupt ea.

- Întrebam și eu.

- Iar eu nu-ți înțeleg întrebarea. E cumva vreo parolă? Vreun semnal prin care se recunosc inițiatii? Fii drăguț și lămurește-mă.

- Nu prea sunt în stare.

- Atunci, de ce m-ai întrebat?

- Păi, pentru că..., s-a încruntat el. Ei bine, pe scurt... Unul dintre ai noștri n-a întrebat atunci când a avut ocazia. Și-o fi înghițit limba sau i-o fi fost rușine... N-a întrebat și de aceea belelele au început să curgă gărlă. Așa că ne-am învățat minte și acum întrebăm mereu. Căci nu știm ce se poate ivi.

- Sunt magicieni pe-aici? Știi tu, cei care se ocupă de magie. Magi. Cunoscători.

- Este Merlin. Și Morgana. Dar Morgana nu-i bună.

- Dar Merlin?

- Așa și așa.

- Știi unde poate fi găsit?

- Cum să nu! În Kamelot. La curtea regelui Arthur. Tocmai mă duceam acolo.

- E departe?

- De aici până la Powys, până la râul Hafren, apoi pe malul Hafrenului până la Glevum, la Marea Sabrina; de acolo nu mai e mult și dai de șesul din Țara de Vară. Vreo zece zile de mers călare...

- Prea departe.

- O fi, s-a bâlbâit el, se mai poate scurta drumul cumva luând-o prin Cwm Pwcca. Dar aceea e o vale blestemată. Cumplit loc. Își duc veacul acolo Y Dynan Bach Têg, niște pitici răutăcioși...

- Dar de ce porți spadă? De paradă?

- Păi, cum altminteri? Ce să faci cu spada împotriva magiei?

- Ei, ce să faci, ce să faci, nu te teme. Sunt vrăjitoare. Ai auzit vreodată de vrăjitoare? Eh, bineînțeles că n-ai auzit. Și să știi că nu mă tem de piticii tăi. Am foarte mulți prieteni printre piticani.

Fără doar și poate, s-a gândit el.

- Domnița Lacului?

- Mă cheamă Ciri. Nu-mi mai spune Domnița Lacului. Nu-mi pică bine, e un nume de dureroasă și tristă amintire. Așa îmi spuneau în Țara... Cum ziceai că se cheamă țara aceea?

- Faërie. Sau cum spun druzii - Annwn. Iar sașii îi spun Elfland.

- Elfland..., a spus ea, aruncându-și pe umeri pătura în carouri oferită de el, pe care și-o înfășură în jurul brațelor. Am fost acolo, știi? Am intrat în Turnul Rândunicii și hodoronc-tronc m-am trezit printre elfi. Și m-au numit taman așa - Domnița Lacului. Chiar mi-a plăcut la început. Am fost măgulită. Până când m-am dumirit că pe acele tărâmurii, în acel turn și pe malul aceluia lac nu eram o domniță, ci o prizonieră.

- Pesemne că acolo ți-ai pătat cămașa de sânge? nu s-a putut el abține să aducă vorba.

A rămas tăcută multă vreme.

- Nu, i-a răspuns ea în cele din urmă, iar vocea părea că-i tremură ușor. Nu acolo. Ce ochi de vultur ai. Ei bine, n-are rost să mă mai ascund, adevărul iese la iveală mereu... Da, Galahad. M-am cam pătat în ultima vreme cu sângele vrăjmașilor pe care i-am ucis. Și cu sângele prietenilor pe care am încercat să-i salvez... Și cu cel al oamenilor care au murit în brațele mele... De ce mă privești așa?

- Nu știu, dacă ești o zeităte sau o domniță muritoare... Sau vreo ființă cu puteri supraomenești, care trăiește pe Pământ...

- Fii bun, să revenim la subiect.

- Aș vrea să-ți aud povestea, a replicat Galahad cu ochii scăpărându-i. Ai vrea să mi-o spui?

- E lungă.

- Avem timp.

- Și nu se termină bine.

- Nu cred.

- De ce?

- Cântai atunci când te scaldai în lac.

- Ești un bun observator, și-a întors ea capul, încleștându-și buzele, iar chipul i s-a schimonosit dintr-odată într-o grimasă oribilă. Da, ești un foarte bun observator. Dar foarte naiv.

- Spune-mi povestea ta. Te rog.

- Ei bine, a oftat ea, dacă vrei..., ți-o spun.

S-a așezat mai comod. Și el s-a așezat mai confortabil. Căii se plimbau pe marginea pădurii, păscând iarba.

- De la început, a rugat-o Galahad. Chiar de la începutul începutului...

- Povestea aceasta, a spus ea după o clipă, înfășurându-se mai bine cu pătura în carouri, am avut dintotdeauna impresia că n-are niciun început. Nici nu sunt sigură că s-a terminat cu adevărat. Trecutul și viitorul, trebuie să știi și tu, se împletesc într-un mod tare ciudat. Un elf chiar mi-a spus că este ca povestea șarpelui care-și mușcă propria coadă. Șarpele acesta, dacă vrei să știi, se numește Uroboros. Iar faptul că își mușcă propria coadă înseamnă că este închis cercul. În orice moment al timpului se ascund trecutul, prezentul și viitorul. În orice moment al timpului se ascunde veșnicia. Înțelegi?

- Nu.

- Nu contează.

Adevărat, adevărat vă spun vouă, că oricine crede în vise este asemenea celui care vrea să prindă vântul sau să pună mâna pe o umbră. Se amăgește în fața unei imagini înșelătoare, o oglindă care deformează, care minte sau răsuțește adevărul precum o lăuză. La fel de nesăbuit este cel care dă crezare aparițiilor din vise și bate câmpii cu însemnătatea lor.

Tot așa, cine își ia visele în derâdere și se înverșunează cu orice preț să nu le dea crezare, și acela dă dovadă de nesăbuiță. Întrucât, dacă visele n-ar avea absolut niciun rost, la urma urmei de ce ne-ar mai fi înzestrat atunci zeii cu capacitatea de a visa?

Din înțelepciunea profetului Lebioda, 34:1

*Să fie tot ce ne e scris
Un vis în miez de vis?*

EDGAR ALLAN POE, „Un vis în miez de vis”